

АЛЕКС БОЛДИН
МИСТЕРИИТЕ НА ДОЧО

chitanka.info

Паднала е тежка мъгла. Клоните на близкия орех са заскрежени и поскърцват от лютия мраз. Леденият вятър ги люшка насам-натам в неравен ритъм.

Видинският влак профучава край старата сграда на жп работилницата и влиза с остро изсвирване в гарата. Кой ли безумец пътува сега при тия ниски температури? Всички знаем, че в такъв студ се пукат релси и влакове дерайлират на поразия. Знаем си го само ние обаче, служителите от местната железопътна секция.

Седнали сме в малката стаичка на дефектоскопистите, наобиколили стария разнебитен калорифер. Той е може би на 30 години, но още събира душа да ни топли. Мощен е. Дискът на електромера ще се спуска да върти от него, но на кой ли му пука. Никой не спазва строго предписания лимит на тока. Няма да се поболеем я, ние, най-добрите специалисти по железопътна дефектоскопия в целия северозапад. Човекът, който следи за токовия лимит, е също край нас и в момента чопли някакъв частпром. Другите, все момчета от сой и калъп, разтягаме дълги лакърдии на всякакви теми, от които най-важните са: „Кога ще се дава месечният аванс?“ и „Ще има ли ваучери за храна в близките няколко дни?“.

В един чудесен момент на оживения коментар входната врата се отваря и вътре нахълтва Дочо, заедно с цял облак пара. Стаичката е много малка и тясна, истинска дупка, облепена със стари календари, снимки на голи хубавици и какви ли не още стимулиращи духа плакати.

— Мамка му и студ! — казва като дежурен поздрав Дочо. Поглажда вледенените си и почервенели от студ бузи, потрива ръце и тропа с крака. Сивият му габардинен балтон му бе толкова тесен, че окръгленото коремче надничаше палаво през цепнатината между двете разкопчани отпред копчета. — Хващам се на бас, че навън е поне двайсет градуса под нулата. Има ли желаещи? Май няма! Ами аз печеля тогава!

Страстта на Дочо към хазарт беше пословична. Впрочем той имаше много страсти, като се започне от контрабандна търговия с цигари и се мине на безбройните му приключения с мургави хубавици от контингента на най-древната професия.

Ако на някой му хрумне все пак налудничавата идея да проведе конкурс за най-голям любовник в железопътното предприятие, Дочо

би взел всички първи, втори и трети награди, заедно с поощрителните. Нямахме равен на него в това отношение.

Слушайки го, човек мигом би си помислил следното: „Абе, какво ме събра с тоя сексуален маниак?“ След това би се разколебал тутакси, защото въпросният индивид пускаше невинно някаква сентенция от рода на: „Тя беше прекрасна, с прекрасни сини очи, които биха те отвели в рая. Бях там, повярвайте ми, бях в рая... С нея!...“

— Давай бе, Дочо! Разказвай как мина рандевуто. Ама по-подробно...

И Дочо започваше с всички подробности и детайли, които приковаваха вниманието на слушателя.

— Абе, ти пак си се влюбил?! Познах ли? — подкачи го Еци, нашият началник.

— Да! Ами да! Да! — При тези думи, Дочовият поглед се зарейваше някъде в пространството, след това изваждаше един от четирите си мобилни телефона, набираше някакъв номер и започваше нескончаем разговор, от който околните долавяха само думи от рода на „любима“, „омайно пиленце“ и „рана на сърцето ми“.

Ние си го знаехме, затова не му пречехме. Високият тон на разговора мигом спадаше, дори замлъквахме, за да може Дочо по-добре да излее трелите на душата си.

Ако ли пък не млъкнехме, Дочо скачаше на крака с джииесема и пъргаво излизаше отвън на студа. Там говореше с часове, докато му се изтощеше батерията на телефона или докато не му изтръпнеха пръстите на краката от студ.

Веднъж Пачко зададе интересния въпрос: „Колко ли плаща за телефон тоя образ?“

Всеки изказваше някакво предположение, но никой не познаваше, защото Дочо притежаваше незнаен брой мобилни телефони, които минаваха през ръцете на незнаен брой негови Изаури. Естествено, той плащаше сметките, като от време на време си прибираше техниката, в случай че обектът на любвеобилните изживявания му омръзнеше.

Интересното в случая бе, че парите за него не бяха проблем. Той не разчиташе на служебната си заплата, а на някоя бързо скроена далавера, която в края на краищата му носеше изненадваща печалба.

Посещението му на работа беше краткотрайно, колкото да се разпише в книгата за присъствие. След това нозете му го насочваха към големите хипермаркети в града, Била, Кауфланд или Лидъл.

Ходеше винаги с голям, шарен сак, устойчив на тежък багаж. Пълнеше го с какво ли не, със сирене на промоционални цени, с маслини, кюфтета от соя, дори с презервативи, закупени от единствения сексшоп в града.

Вечер хващаше влака за Роман, където му беше, както казвахме железничарите, постоянната местостоянка. Обикаляше с пълния сак малките кръчмета, а когато сакът се изпразнеше, хлътваше в някоя бърлога, от която излизаше с отново напълнен, тоя път с контрабандни стекове с цигари сак. Те му служеха за ежедневната разносна търговия по гари и кантони.

Та има ли днес глупав железничар, който да пуши скъпите Вайсрой или Боро? Всеки практичен железничарски специалист, в тези времена на скъпотия и недоимък, смучеше плесенясалите сръбски ментета на половин или на четвърт цена от продаваните. В тоя смисъл Дочо беше манната небесна за пристрастените към тютюневата отрова.

Накрая се запътваше към дома, където го чакаше озлобена жена и още по-озлобена дъщеря. Подхвърляше им едно голямо замразено „кауфландско“ пиле и те мигом скриваха недоволни погледи. Това се казва мъж! Да носи, а не само да изнася!

Дочо го знаеше много добре и затова никога не забравяше въпросното пиле или кило то сръбска наденица. Жена му бе свикнала на безбройните изневери и затова просто се въздържахе да коментира къде ходи и какво прави.

Поради това Дочо, без да иска мнението ѝ, пийваше една бърза ракия, обличаше габардинения балтон и изчезваше в посока, която и най-добрите детективи не можеха да проследят. Просто животът на тоя човек си беше една съвременна мистерия, пълна с приключения, опасности и парични удари.

— Кажи сега, Доче, защо ти е сърдита Дитка? — подхвана болния за него въпрос Еци. — Какво ѝ направи бе, човек? Кажи де!

Дочо го изглеждаше с детски сериозен, синеок поглед и с треперещ гузен глас си признаваше: — Ами изневерих ѝ с оная Петра от циганската махала!

— И как е разбрала? — не спираше да изяснява Еци.

— Казали й! Имам си врагове, ти какво си мислиш?...

— Доче, по колко даваш тая година ракията? — внасяше малко разнообразие в темата Иван Жицата. — Иска ми се да си купя, ама от оная жълтата сливова. Ценен мехлем си направил...

— Двеста кила имам от нея, отлежала. Това лято сварих още петдесет. По пет я давам, искаш ли?

— Три кила от крак. Сега ли искаш парите, или на заплата?

— Абе, нали си имаме доверие, карай, на заплата. Имам и от онова червеното, дето искри и се точи на синджир. Искаш ли? Ще сгресиш, ако не си вземеш. За него ще ти взема по три лева. Е, какво?

— Донеси една тубичка и от него. Ще го дегустираме тук, а после ще си го занеса.

Така, на бърза ръка, Дочо стъкмяше пазарлъка, изваждаше от чекмеджето на дивана пълния сак с цигарените стекове и тръгваше към канцелариите. „Далаверата“, както той определяше своята дейност, вървеше в пълен ход.

— Накъде се запъти пък сега? Счетоводителките не пускат любов.

— Те не пускат, но охраната на труда е тютюнясал и трябва да го спасявам.

— Хей, Доче-е, чакай, чакай... Абе, с тия два зъба си като перфоратор в трамвай. Кога ще ги вадим с клещите? Ти ще си носиш упойката. Няма да е наведнъж, а един по един.

— Ето, от това ме е най страх. Казват, че ако се насвяткаш с анасонлийка, не се усеща болка при вадене. Вярно ли е? Имам и от нея. Само трябва да се реша, но ще ида на зъболекар, на теб ти нямам вяра.

— Ха, ха-а-а... Как да ми нямаш вяра? Аз на цял куп магарета в село съм извадил зъбите, та на теб ли няма да мога — засмя се на глас Иван Жицата. Засмяхме се всички, защото Дочо бе реагирал на въпроса с една детска реакция, която караше човек да го гледа с умиление.

Тези дни управата реши да обедини двата дефектоскопски екипа. Еци бе назначен за общ началник. Предстоеше събиране на екипите с цел взаимно опознаване и съставяне на годишния план за работа. Незнайно откъде се промъкна информацията, че при гостите има жена

дефектоскопист. Понеже бяхме чисто мъжки екип, коментарите в тоя дух бяха повече от солени.

Наложи се Еци да инструктира специално Дочо за държането и обноските му през предстоящата среща. Знаеше слабостите му към женския пол и не пожали време и думи за обучение.

Въпреки всичко, срещата не мина без произшествия. Подготовката за нея бе на ниво. Бяха купени няколко пакета фъстъци, две бутилки кола, малка бутилчица уиски, десетина парчета торта и какво ли още не. Когато очакваният ден дойде, Еци разпредели местата за сядане на всеки от нас. Дочо бе настанен до входната врата, така че да може да излиза безпрепятствено, за да провежда „жизненоважните“ за него любовни разговори.

Колежката се оказа една мургава и закръглена млада жена. Визията ѝ отговаряше точно на вкуса на Дочо. Настаниха я досами прозореца. Разговорът започна задушевно със застъпване на всички служебни въпроси, които ни вълнуваха. Всички взехме участие в разговора, с изключение на Дочо. Той бе втренчил поглед в жената, без да мига и да диша. Нямахме начин тя да не усети агресивното му желание. Отначало колежката се изчерви, после се намръщи, наклони глава към Еци и го запита:

— Оня защо ме гледа така? Имам чувството, че мислено ми разкопчава презрамките на сутиена.

— О-о-о, Миме, не се безпокой! Той така си гледа. Нова си, хубавичка си и това му прави впечатление.

— Въпреки всичко, струва ми се, че е много нагъл...

— Доче, я иди до нонстоп магазина и купи още фъстъци. Хайде приятел, бързичко!

Така Дочо бе отпратен деликатно от нашия началник и реномето на екипа бе спасено.

Някъде след Новата година главната ни счетоводителка реши да даде прощален банкет по случай пенсионирането си. Бяхме поканени и ние, дефектоскопистите.

На банкета имаше всичко, ядене на корем, пиене на отбрани домашни вина и ракии, а за музиката да не споменавам. Въпросната счетоводителка обичаше много италиански канцонети. Беше донесла няколко диска и ДВД-то въртеше нескончаемо парчетата на Павароти, Челентано и Джани Моранди. Големият телевизор на стената се

задъхваше от стари и нови видеоклипове. Навалицата слушаше, ядеше, пиеше и танцуваше до припадък.

Дочо, никой не знаеше тоя факт, бил страстен почитател на италианската музика. Така че, в така създадената обстановка, нашият колега бе извън себе си от кеф. След като изреди на танц всичките счетоводителки, личният състав, секретарката и чистачката, мина в настъпление към главната виновница за банкета.

То бяха танци, то бяха импровизации на денс хватки, то беше чудо. Възрастната вече жена се задъха и зачерви от умора. Дечо обаче, кален в подобни сбирки, не усещаше такава! Беше прихванал жената здраво за кръста и не я пускаше. Ръката му, като някаква палава катеричка, се движеше ту надолу от кръста, ту нагоре, дотам, докъдето смогваше да стигне.

Еци видя затрудненото положение и извиси глас:

— Абе, какви са тия полицаи, дето се мотаят пред входа на залата? Нещо оглеждат сградата, шушукат си и говорят по радиостанциите.

Дочо чу въпросната реплика, спря танца и замръзна от напрежение. Знаеше, че контрабандната му дейност с цигари е много опасна и трепереше да не попадне в някоя полицейска клопка. Розовите му пълни бузи пребледняха. Синият му, детски поглед, избледня и стана повече от тревожен. Устата му зяпна, замръзнала в няма реплика.

Главната счетоводителка използва момента, отскубна се от него и си седна на мястото. Някой любопитен отвори вратата, надникна навън и успокоително изрече:

— Няма никой! За какви полицаи говориш? Та те си пият някъде пиенето! Кой ли днешен полицейски старшина ще се мотае по улиците в тая гъста мъгла?

Всичко беше казано заради Дочо. Разбрахме го и се разсмяхме. Той обаче, като осъзна майтапа, въздъхна облекчено, усмихна се и изтри стичащата се на бразди пот от пълното си, бузесто лице. Черната му железничарска вратовръзка се бе усукала и изкривила. Левият крачол на панталона му се бе набрал и оголил непраните от доста време наполеонки. Кафявият, домашно плетен вълнен пуловер се бе полуразкопчал и между двете средни копчета надничаше добре гледаното коремче.

Героят на вечерта, изправен във величествена стойка, стоеше леко разкрячен в едно видимо очакване. Широко засмяната му уста, откриваше двата дълги крайни зъба, които така и не се решаваше да извади. Очите му се смееха с един син, детски невинен, щастлив поглед.

— Хайде бе! Няма ли жени на тоя банкет? Няма ли танцьорки? Ето ме, цял-целеничък! Стоя и чакам да ви мине срама. Аз съм Дочо, не ме ли знаете? Дами канят!

В тоя момент някой въртна копчето на спряното ДВД и от големия телевизионен екран се разнесе страстната песен на Адриано Челентано.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.